

SØNDAG D. 7. JUNI 2009

Prædiken af Søren P. Grarup

PRÆDIKENTEKST: JOHANNESVANGELIET KAP. 3 V. 1-16

I søndags fejrede vi pinse med lovprisning og tak til Gud for, at han har sendt sin Ånd til verden. I dag fortsætter festen - vi fejrer Trinitatis - festen for Gud Fader, Søn og Helligånd - eller rettere glæden og taknemligheden for, at vi har lært Gud at kende, som Fader, Søn og Helligånd.

Vi tror på én Gud ... Faderen, Sønnen og Helligånden, for sådan har Gud givet sig til kende for os.

Det er en selvmodsigelse for vor logik og fornuft og matematiske sans: At Gud er én, nemlig Fader, Søn og Helligånd.

Denne selvmodsigelse har afstedkommet nogle af de voldsomste og længstvarende diskussioner i menneskehedens historie. Og det er noget af det sværeste at forklare ikke-kristne, for ikke at sige, at det er umuligt at forklare.

At prøve at forklare treenheden er som at lægge et puslespil, hvor der altid mangler nogle brikker, og samtidig er der for mange brikker - det lader sig bare ikke gøre.

Det er ganske ørkesløst at forsøge at lægge det puslespil.

Sagen er vel den, at når Gud åbenbarer sig - kommer os mennesker i møde - som vi ser i Bibelens vidnesbyrd at han gjorde det - som vi ved troen oplever det i vort liv ganske i overensstemmelse med Bibelens vidnesbyrd - - så kommer han jo ikke for at vi skal få vort tankepuslespil til at gå op, så vi kan klistre det sammen og hænge det op på væggen i glas og ramme og sige : Se sådan er vor Gud.

Nej, han åbenbarer sig og kommer os i møde, for at vi skal leve - leve sammen med ham, og sammen med hinanden - se hans rige - leve i hans rige - udforske hans rige - samle sammen af Guds kærlighedsgaver som hænger på træerne i hans rige - modtage dem ved at dele dem med hinanden i Guds kærlighed.

Det er jo derfor han kommer os i møde som Faderen og Sønnen og Helligånden

Hvis vi blot bliver stående dér, hvor vi vil diskutere : Hvordan kan én Gud være tre og tre være en - og hvordan hænger Faderen og Sønnen og Helligånden sammen - hvem er størst og hvem bestemmer og hvad er op og ned - - så er vi, ja, i bedste fald, dér hvor Nikodemus var :

Nysgerrige efter det der med Guds rige, men hvad er det lige for noget - er det her overhovedet? Ja, men ingen kan se Guds rige - ingen kan komme ind i Guds rige, uden at fødes på ny, fødes af Ånden.

Derfor, når vi fejrer trinitatis - festen for Treenheden - så er det ikke for at forsøge endnu en gang at få puslespillet til at gå op - - men det er først og fremmest for at tage imod, tage imod det nye liv, den nye verden, den altid nye kærlighed som Gud Fader, Søn og Helligånd møder os med - og vi gør det i menighedens fællesskab for at hjælpe hinanden dertil ved at dele glæden over, at vi må kende den evige, hellige, almægtige Gud, som vor Fader, vor Frelsen, vor Talsmand og livshjælper.

I. Hvad betyder det at kende Gud som sin Far?

Når jeg ser omkring mig i denne tid, så undres jeg og glæder mig over det sprudlende liv der er myldret frem og bliver ved at myldre frem - sikke en livskraft og sikke en skønhed. Og jeg ser op på himlen - solen - stjernerne - sikke en ufattelig storhed.

Ja, mere end ufattelig storhed: Åben hjertets øjne og se det - at alt det skabte - fra de største

galakser i universet til det mindste og mest uanselige kryb på jorden er skabt med en sådan omhu, at det kun er grænseløs kærlighed, der kan opbyde sådan omhu. Og jeg selv er skabt ud af den samme kærlighed.

Jeg har ingen chance for at rumme det med hovedet.

Så må jeg bruge min medfødte naivitet - og jeg ser den blå blå hvælving ikke som et uendeligt rum, men som et par kæmpestore hule hænder, der nænsomt holder om vor bette klode - den er der ingen, der skal komme og sparke til. Og når det bliver aften og mørkt, så er det som om de hænder blot holder endnu tættere i omsorg og kærlighed - - det er min Fars hænder.

II. Hvad betyder det at kende Gud i hans Søn Jesus Kristus?

Jeg er menneske, Og Jeg ved hvor let det er at falde, at vende ryg til Gud, så livet ødelægges. Tænk, at Gud selv løb den risiko at blive sådan et menneske for at komme os og mig i møde. Han satte faktisk hele sin guddommelighed på spil for at bane vej for mig ud i han evige rige. Og jeg kan ikke komme noget sted i mit liv, hvor han ikke er og kan finde mig - selv dér, hvor jeg synes, at Gud er væk, dér er Gud, Jesus Kristus, sammen med mig og råber sammen med mig : Min Gud, hvorfor har du forladt mig.

Så langt ud i mørket gik han, for at tage mig ved hånden, hvor jeg end befinder mig, og føre eller bære mig tilbage, hvor jeg hører hjemme : hos min Far, den levende Gud.

At kende Jesus er at vide, at hverken jeg eller noget andet menneske kan løbe fra Guds grænseløse kærlighed.

Så er spørgsmålet blot, om jeg kan se det, se den kærlighed (det er det med at fødes af Ånden) - så jeg vover at slippe mig selv og dele kærligheden med de andre, så også de ser den - ser Jesus.

III) Hvad betyder det for dig at kende Gud gennem Helligånden ?

Den livsekspllosion vi ser i naturen nu er faktisk Guds værk, Helligåndens værk.

Helligånden giver mig liv af samme slags - ikke at jeg bliver bøgehæk eller pipfugl - for jeg er et menneske skabt i Guds billede, og han giver mig liv svarende dertil - men af samme slags som skoven og fuglen og alt det andet - med samme kraft og glæde og kærlighed.

Jeg oplever det ikke altid lige klart, men når jeg oplever det, så er det som når man på en skoldhed sommerdag midt i den længste hedeølge kaster sig i en kæmpeølge i Vesterhavet - - eller som en sludvåd vinterdag, hvor strømmen er gået, så hverken fyret eller kaffemaskinen virker, og pludselig bryder solen igennem og sender en stråle lige ned på min forkølede næse. Så forstår jeg, at den kærlighed, jeg så i Jesus, den er rettet mod mig.

De Faderhænder, der omslutter kloden som en himmelhvælving - de omslutter mig.

Den livskraft der er i den kærlighed, den skyller ind i mig, gennem mig, og jeg ved jeg er Guds elskede barn - og jeg kan se op og se, at de andre, jeg møder også er det - og jeg ønsker sådan, at de dog må vide det.

Dette med at én Gud er tre, Faderen, Sønnen og Helligånden, og de tre er én Gud, det er slet ikke så svært - jo at forklare det, så puslespillet passer matematisk og logisk, der er svært, men det er også vores egen idé, og ikke Guds, at vi skal have sådan nogle forklaringer.

Gud har åbenbaret sig - vist sig for os som Faderen, Sønnen og Helligånden, for at vi skulle se ham, kende ham.

At tage imod hans åbenbaring er ganske, ganske enkelt. For det er som at blive født - født af Ånden.

Tænk nu grundigt tilbage og se om du kan huske : Var det svært at blive født?

Måske var det svært for din mor at føde dig. Men så vidt jeg husker, så gjorde jeg selv da ikke noget for at blive født. Jeg gjorde faktisk så absolut ingenting, at jeg slet ikke kan huske det. Jeg skulle ikke bryde min hjerne med, hvordan det skulle gå til. Jeg skulle ikke selv iscenesætte min

entré. Jeg skulle ikke engang bede om at blive født - - jeg skulle bare blive til og så blive født, sådan uden videre - - det var faktisk ren foræring.

Så enkelt er det at se Guds rige, at komme ind i Guds rige, at tage imod den levende Gud, som han åbenbarer sig - - det er som at blive født.

Vi må nok indrømme, at vi i vores vækkelsestradition somme tider i historiens løb har gjort det besværligt for hinanden, når vi satte forskellige normer op for, hvordan man burde føle sig vakt, eller hvordan man skulle angre og omvendes, eller hvor pænt man skulle leve for at kalde sig kristen, hvad man skulle leve op til for at regnes for rigtig.

Tit blev Gud gjort til en købmand: Hvor meget skal jeg yde til gengæld for hans kærlighed og nåde? Hvad koster en billet til Guds rige?

Men se Guds rige, at komme ind i Guds rige, at tage imod den levende Gud, som han åbenbarer sig - - det er som at blive født.

Det begynder ikke engang med at du beder om, at det må ske - ligesom du ikke bad om at blive født af din mor.

Det begynder med, at Gud vil, at hvert menneske skal frelses - at han gav sig selv i sin Søn Jesus Kristus i døden på korset, at han oprejste han fra de døde - at han sendte sin Ånd over alt kød - at han kalder ethvert menneske til sig i grænseløs kærlighed. Og det liv, han kalder dig ud til, er ikke noget, du skal leve op til, men det er hans gave til dig, som du blot skal tage imod - så enkelt er det.

Men det er lige så radikalt som det er enkelt.

Gud er ikke en købmand, som vi kan handle med og prutte om prisen med. Guds nåde er så gratis, at den nødvendigvis må koste hele dit liv - hele dig - så enkelt er det.

Hvor var det godt, at vi ikke selv skulle iscenesætte vor egen fødsel. Så ville der for alvor opstå fødselskomplikationer, for hvad gør vi mennesker, når vi står over for noget nyt - - vi gør ligesom når vi hver sommer første gang skal i søbad. Vi går ud på broen og stikker en tå i vandet for at mærke, om det nu også er varmt nok. Og så skynder vi os måske i land igen.

Tænk engang, om vi gjorde sådan med vor fødsel: Stak en hånd ud for at mærke, den nye verden uden for - Nej, jeg venter lige 14 dage. Lykkeligvis kunne vi ikke det. Det var enten eller. At blive født kostede hele mig og alt det velkendte, trygge i mors varme krop - til gengæld fik jeg som gave hele mit liv. Nu har det været i godt 60 år, og hvor har det været fantastisk. Tænk, hvis jeg havde haft et valg og var blevet derinde i varmen.

At blive født af Ånden - det koster hele livet - hele mig - hele dig - - til gengæld får vi som ren foræring af vor Herre Jesu Kristi nåde, at være Guds børn, omsluttet af hans faderkærlighed i et evigt liv sammen med Gud og hele hans familie i Helligåndens fællesskab.

Alt dette står jeg her og fortæller til sådan en flok dejlige mennesker, som måske alle sammen kan sige : Ja, det er jo ganske det, vi selv har erfaret - vi *er* født af Guds Ånd.

Netop - og derfor gætter jeg på, at I har det med dette, ligesom jeg selv har det : Jeg har brug for at høre det igen - jeg har brug for at det sker igen.

Ikke sådan, at det liv Gud en gang gav mig er slidt op og ikke duer længere, så vi må starte forfra - forfra - forfra.

Ikke sådan, at Gud kun gav mig en lille del af hans nye liv - sådan en vareprøve - så nu må jeg fødes på ny til et højere stade - slet ikke. At fødes på ny er ikke en om-igen-fødsel.

Men det er netop sådan, at det handler om *hele* livet.

For hvert skridt jeg går på vejen med den treenige Gud - for hver ny plet, jeg udforsker i hans uendelige rige - for hver dråbe af hans evighed, der falder ned i mit livs øjeblikke - for hver gnist af hans evigt brændende kærlighed, der rammer mit hjerte, må jeg slippe hele mit liv, hele mig

selv og blot tage imod hele livet fra Gud, livet i Gud, af Gud, til Gud -

Det er som at leve i en stadig fødsel - at modtage hele livet nyt hver dag, hvert øjeblik.

Og hver dag, hvert øjeblik er det lige enkelt, for stedet hvor det sker, er altid, ja evigt, det samme

:

Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.